

Ο μικρούλης δράκος

Άννα Τενέζη

Στην κοινωνία των καλών δράκων υπήρχε κάποτε ένας μικρός, μικρός, μικρούλης δράκος. Όλοι τον υποτιμούσαν και κανείς δεν του έδινε σημασία. Περνούσαν δίπλα του και έκαναν σαν να μην υπήρχε καν. Πίστευαν όλοι – ο καθένας για τον εαυτό του – ότι ήταν τόσο σπουδαίοι, τόσο ξεχωριστοί και ωραίοι, που δε χρειαζόταν να ασχοληθούν με ένα τόσο μικρούλη δράκο!

Ο μικρός μας δράκος στενοχωριόταν τόσο πολύ, που κάποτε έκλαιγε κιόλας. Αλλά ούτε και τότε του έδιναν σημασία. Τα δάκρυστά του δεν συγκινούσαν κανένα. Κανένα! Ούτε τους λίγους, τους τόσο λίγους φίλους που είχε.

«Τι να κάνω, τι να κάνω;», σκεφτόταν ο μικρούλης δράκος και ένιωθε απελπισμένος.

Κάποια στιγμή, ο νους του φωτίστηκε. «Θα ανεβώ», σκέφτηκε, «στον στύλο και θα περπατήσω στα καλώδια της ηλεκτρικής! Είναι βέβαια επικίνδυνο, αλλά οι άλλοι δράκοι είναι τόσο βαριοί και μεγάλοι, που δεν μπορούν να το κάνουν! Και τότε θα δουν...»

Το σκέφτηκε λίγο, το σκέφτηκε πολύ και «πρέπει να το κάνω» αποφάσισε.

Σκαρφάλωσε δύσκολα στον στύλο, χωρίς να κοιτάζει ψηλά, για να μην φοβηθεί, να μην δειλιάσει από το ύψος του και για να μην τραβήξει πίσω, με τη σκέψη ότι ίσως δεν θα τα καταφέρει.

Αντίθετα, «θα τα καταφέρω!» έλεγε. Σε κάθε βήμα «θα τα καταφέρω!»

Ανέβαινε, ανέβαινε, αργά και σταθερά, η ανάσα του άρχισε να δυσκολεύεται, οι δυνάμεις του να λιγοστεύουν, αλλά «θα τα καταφέρω» έλεγε.

Και τα κατάφερε! Κατάφερε να φτάσει ως την κορυφή του στύλου. Η γλώσσα του στέγνωσε, η αναπνοή του έγινε αργή και δύσκολα έβγαινε από το στήθος του, αλλά, με μια τελευταία προσπάθεια, γαντζώθηκε από την κορυφή του στύλου και πάτησε πάνω στο πλάτωμά του.

«Γιούπυιι! Τα κατάφερα!» φώναξε, αν και δεν υπήρχε κανένας να τον ακούσει.

«Δεν πειράζει», σκέφτηκε. «Μπορεί να μην με είδε κανείς, αλλά εγώ τα κατάφερα.»

Στάθηκε εκεί ψηλά και κοίταξε γύρω του. Πόσο διαφορετικά ήταν όλα!

Οι πολυκατοικίες τώρα φαίνονταν πιο μικρές και δεν τον τρόμαζαν. Τα δέντρα πιο όμορφα και φουντωτά. Ο ουρανός πιο κοντινός, ο ήλιος πιο ζεστός και τα σύννεφα πολύ κοντά του.

Οι άνθρωποι φαίνονταν πιο μικροσκοπικοί και δεν μπορούσαν πια να του κάνουν κακό. Οι άλλοι δράκοι; Μα ήταν πιο πάνω απ' αυτούς!

«Εδώ θα μείνω», σκέφτηκε και άπλωσε την αρίδα του. Έβαλε το ένα πόδι πάνω στο άλλο, έβαλε τα χέρια πίσω στο σβέρκο και ξάπλωσε. «Εδώ θα μείνω, να ατενίζω τον ουρανό!»

Ήταν τόσο όμορφος ο ουρανός! Το γαλάζιο του χρώμα, τα λευκά του σύννεφα, η ζεστασιά του ήλιου... ήταν σαν να τον τύλιγαν σαν μια απαλή κουβερτούλα.

Παρακολουθούσε τα σύννεφα που τα έσπρωχνε ο αέρας απαλά κι εκείνα ταξίδευαν αργά αργά έτσι, που νανουρίστηκε. Χωρίς να το καταλάβει, τον πήρε ο ύπνος. Αλλά, σε μια στιγμή ένιωσε ότι κρύωνε.

Άνοιξε τα μάτια και είδε ότι ο ήλιος είχε γύρει και κόντευε να βασιλέψει. Ανατρίχιασε.

«Και τι θα γίνει, άμα έρθει η νύχτα;» αναρωτήθηκε. «Μήπως πρέπει να κατεβώ;»

Σκέφτηκε λίγο.

«Τότε όμως θα είμαι δειλός. Και δε θα έχω κάνει το μεγάλο μου κατόρθωμα! Κοπίασα τόσο να έρθω ως εδώ και ήταν τόσο όμορφα να βρεθώ εδώ επάνω! Αν κατεβώ τώρα, κανένας δε θα ξέρει ότι ανέβηκα και άμα το λέω στα άλλα δρακάκια, θα με κοροϊδεύουν και δε θα με πιστεύουν.»

Κοίταξε κάτω. Το χάος ήταν τρομακτικό!

«Ανέβηκα όλο αυτό το ύψος!;», αναρωτήθηκε και θαύμασε συγχρόνως.

«Φίλε μου, είσαι μεγάλος!», συγχαίρηκε τον εαυτό του και φούσκωσε το στήθος του από περηφάνεια.

Άρχισε να χορεύει από τη χαρά του και τότε ζεστάθηκε και ξεθάρρεψε και ένιωσε ότι μπορούσε να κάνει ακόμη μεγαλύτερα κατορθώματα.

«Γιούπι, είμαι μεγάλος και τρανός

κι ας λένε οι άλλοι πως είμαι μικρός!»

«Α, όχι! Τώρα πια δεν έχει επιστροφή! Τώρα θα κάνω αυτό που ξεκίνησα και θα σας δείξω εγώ!»

Έκανε έτσι, άπλωσε το χέρι του και έπιασε ένα πλατύ φύλλο από το δέντρο που ήταν κοντά, το τυλίχτηκε σαν κάπα και κουλουρώθηκε να κοιμηθεί.

«Τώρα έπεσε η νύχτα. Δεν τη φοβάμαι πια! Είμαι μεγάλος, είμαι δυνατός. Αύριο θα συνεχίσω το κατόρθωμά μου και τότε όλοι θα δουν!»

Κουκουλώθηκε ζεστά και για λίγη ώρα έμεινε εκστατικός να κοιτάζει τα αστέρια, το φεγγάρι, τα απαλά σύννεφα που περνούσαν μπροστά του και πότε το έκρυβαν και πότε το άφηναν να φανεί με όλη την ομορφιά του.

Και για μια ακόμη φορά αποκοιμήθηκε.

Το πρωί ο ήλιος ανέτειλε πιο γρήγορα απ' ό,τι κάτω στη γη και ο ίδιος ξύπνησε πιο φρέσκος και πιο δυνατός απ' ό,τι όλες τις άλλες φορές.

Έκανε τη γυμναστική του. «Α, είμαι σε θαυμάσια φόρμα!», διαπίστωσε. «Τώρα είμαι έτοιμος για τη μεγάλη μου εξόρμηση!»

Η γη ξυπνούσε, οι άνθρωποι ξυπνούσαν, τα ζώα ξυπνούσαν, οι δράκοι ξυπνούσαν. Ξεκινούσε μια καινούρια πολυάσχολη μέρα.

«Τώρα είναι η ώρα!» είπε στον εαυτό του ο μικρούλης δράκος. «Τώρα, που ξυπνούν όλοι, πριν πάνε στις δουλειές τους και δεν θα γυρίζουν να δουν.»

Έβαλε τα δυο δάχτυλα του στο στόμα και, διπλώνοντας τη γλώσσα, πάτησε μια γερή σφυριξιά. Είχε δυναμώσει τόσο πολύ από το κατόρθωμά του, που το σφύριγμά του έκανε τους πάντες να γυρίσουν το κεφάλι πάνω, για να δουν από πού έρχεται.

Και τον είδαν! Είδαν τον μικρό δράκο να στέκεται στο ένα πόδι, με τα φτερά ανοιγμένα και τα χέρια απλωμένα και να μετεωρίζεται στην κορυφή του ηλεκτρικού στύλου.

«Ει! Τι κάνεις εκεί;» άρχισαν να φωνάζουν άνθρωποι και δράκοι.

«Κατέβα κάτω. Θα πέσεις και θα τσακιστείς! Θα γίνεις χίλια κομμάτια.»

Αλλά, όσο οι άλλοι φώναζαν και αγωνιούσαν, τόσο ο μικρός δράκος αποκτούσε δύναμη κι ένιωθε τα φτερά του να τον κρατούν ψηλά σαν τα φτερά του «παρά πέντε», ένιωθε τα χέρια του να ισοζυγίζουν έτσι, που να του εξασφαλίζουν την ισορροπία του, ένιωθε τα πόδια του να πατούν γερά, πιο γερά απ' ό,τι στη γη. Και διέσχισε όλη την απόσταση από τον ένα στύλο μέχρι τον άλλο, πάνω στο καλώδιο, χωρίς να λυγίσει, χωρίς να φοβηθεί, χωρίς να υποχωρήσει ούτε στιγμή.

Και τότε, κατέβηκε χωρίς φόβο, έτσι απλά, σαν να έκαμνε τσουλήθρα, κατέβηκε όλο τον στύλο, χωρίς καν να το καταλάβει πώς.

Οι άνθρωποι – μικροί, μεγάλοι και παιδιά – οι δράκοι – μικροί, μεγάλοι και παιδιά – ακόμα και τα ζώα κάθε είδους, έμειναν με το στόμα ανοιχτό να κοιτάνε τον μικρό δράκο και να μην καταλαβαίνουν πώς έκανε ένα τέτοιο κατόρθωμα.

«Ε, κλείστε το στόμα σας! Δεν ήταν δα και τίποτα ακατόρθωτο!», είπε ο μικρός δράκος και έκανε ένα τσάκισμα στη μέση και μια τσαλιμιά, τάχα πως αλήθεια δεν ήταν «κάτι».

Και τότε όλοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα, τον σήκωσαν στα χέρια και από τότε ο μικρός δράκος δεν ήταν πια μικρός στα μάτια τους. Έγινε ο ήρωάς τους!

Από τότε, ο Μικρούλης Δράκος δεν ήταν πια αόρατος στην κοινωνία των Καλών Δράκων. Τώρα, όλοι τον αναγνώριζαν, όλοι τον χαιρετούσαν, τα δρακάκια τον έπαιζαν και μάλιστα τον δέχονταν στα παιχνίδια τους με πολλή χαρά.

Όλα κυλούσαν χαρωπά, ώσπου μια μέρα, έκαναν την εμφάνισή τους κάτι μικρά, μικρά, Μικροσκοπικά Στρατιωτάκια, που εισέβαλαν στη χώρα των Καλών Δράκων. Κρατούσαν βέλη και σπαθιά και απειλούσαν τους δράκους.

«Θα σας λιώσουμε! Θα σας καταστρέψουμε!»

«Χα, χα, χα!», απαντούσαν οι δράκοι. «Δεν είμαστε καλά! Εσείς; Εμάς! Δε βλέπετε πόσο πιο μεγάλοι είμαστε;»

«Ναι, αλλά... κρατούμε βέλη, κρατούμε ακόντια!»

«Και τι μπορούν να μας κάνουν εμάς τα βέλη σας και τα ακόντιά σας!», απαντούσαν περιφρονητικά οι δράκοι. «Το δέρμα των δράκων είναι σκληρό και δεν το διαπερνά κανένα βέλος, δεν το τρυπά κανένα ακόντιο.»

«Καλάαα!» είπαν οι μικροσκοπικοί στρατιώτες και συνέχισαν να κυκλοφορούν ελεύθεροι στην κοινωνία των δράκων, χωρίς κανείς να τους δίνει σημασία, επειδή ήξεραν ότι το σκληρό τους δέρμα δεν μπορεί κανείς να το διαπεράσει.

Ο Μικρούλης Δράκος μας όμως φοβόταν. Όχι πολύ, αλλά φοβόταν. Ήταν λίγο μόλις πιο μεγάλος από τους ξένους στρατιώτες και καταλάβαινε ότι κινδύνευε.

«Ελάτε να δούμε τι πρέπει να κάνουμε!», παρακάλεσε τον Αρχηγό Δράκο και όσους άλλους ήταν υπεύθυνοι για την κοινωνία των δράκων.

«Α, μπα! Τι έγινε τώρα; Αρχίσαμε να φοβόμαστε; Εσύ που έκανες κάτι, που κανένας άλλος δράκος δεν μπορούσε να κάνει;», του είπε ο μέγας Αρχηγός. Ήταν τόσο σίγουρος για τη δύναμή του, που δεν θα άφηνε τώρα ένα μικρούλη δράκο να τον κάνει να φοβηθεί.

«Φοβάσαι εσύ, που τα έβαλες με τα ύψη και τα καλώδια;» του είπε άλλος.

«Τι έγινε το θάρρος σου;»

«Το θάρρος μου δεν το έχασα», μουρμούρισε ο Μικρούλης Δράκος, «αλλά εδώ πρόκειται για κάτι άλλο.»

Παρ' όλα αυτά, όλοι τον προσπέρασαν και ξανάρχισαν τις δουλειές τους.

Όμως, τα μικρά, πονηρά στρατιωτάκια είχαν ένα άλλο κόλπο να καταστρέφουν τον εχθρό τους. Έμπαιναν μέσα στον οργανισμό των δράκων και τους τρυπούσαν με τα βέλη τους από μέσα! Έτσι, κάποιοι δράκοι και δράκαινες άρχισαν να πέφτουν άρρωστοι και ανίκανοι να σηκωθούν από το κρεβάτι. Και ήταν οι πιο γέροι και οι πιο σοφοί. Αυτοί που ήξεραν τόσα πολλά, που όλοι τους χρειαζόντουσαν, για να τους συμβουλευόνται.

Ο Αρχηγός Δράκος σκέφτηκε πονηρά. «Δεν πειράζει!», είπε μέσα του, «έζησαν αρκετά. Χρειαζονται πολλή φροντίδα και στοιχίζουν ακριβά. Ας ζήσουν και οι νέοι τώρα!»

Όμως, τα μικροσκοπικά στρατιωτάκια πλήθαιναν στη χώρα του, όπως και οι άρρωστοι. Και τώρα δεν αρρώσταιναν μόνο οι μεγάλοι, αλλά και νέοι και παιδιά.

Ο Μεγάλος Δράκος κάλεσε το Δρακοσυμβούλιό του.

«Πρέπει κάτι να κάνουμε», τους είπε.

«Ναι, ναι», συμφώνησαν κι άλλοι. «Σαν τι όμως; Να αρχίσουμε να τους πατάμε είναι μάλλον επικίνδυνο, γιατί μπορεί να αρχίσουν να μπαίνουν στο σώμα μας από τις πατούσες!»

«Άλλωστε», είπε ένας από Δρακοσύμβουλος, «είναι τόσο γρήγοροι και τόσο ύπουλοι, που θα μας ξεφεύγουν!»

«Επομένως, δεν έχουμε παρά να τους κρατήσουμε μακριά», είπε ο πιο σοφός. «Αν κλειστούμε στα δρακόσπιτά μας με την πόρτα και τα παράθυρα κλειστά, δε θα βρίσκουν ποιον να προσβάλουν και σιγά σιγά θα φύγουν μακριά.»

«Αν όμως έρθουν άλλοι;», είπε ένας γέρο – Δρακοσύμβουλος. Κι ύστερα... πόσο θα μείνουμε κλεισμένοι έτσι;»

Εκείνη την ώρα, ο Μικρούλης Δράκος, που είχε ακούσει για το Δρακοσυμβούλιο και είχε τρυπώσει σε μια γωνιά χωρίς να τον δουν, παρουσιάστηκε με θάρρος και είπε:

«Θα ανεβώ ξανά στον στύλο. Θα μείνω εκεί όσο χρειάζεται. Θα βλέπω από ψηλά και θα σας ειδοποιώ, όταν θα βλέπω άλλους μικροσκοπικούς στρατιώτες να έρχονται. Εσείς θα βγαίνετε μόνο για λίγο, ώστε να μην προλαβαίνουν οι μικροσκοπικοί στρατιώτες, που πρόλαβαν και μπήκαν στη χώρα μας, να τρυπώνουν μέσα σας, θα κάμνετε γρήγορα τις δουλειές σας και θα ξαναμπαίνετε μέσα.»

«Χμ!», είπε ο Μεγάλος Δράκος, σκεπάζοντας το σώμα του με τα ολόχρωμα φτερά του. Είναι ένα καλό σχέδιο σωτηρίας, αλλά πρέπει επειγόντως να χτίσουμε ένα τείχος γύρω από τη χώρα μας!»

«Σύμφωνοι!», είπαν όλοι οι Δρακοσύμβουλοι μαζί και σηκώθηκαν.

Έπρεπε να φέρουν το μήνυμα, να κινητοποιήσουν τον δρακόκοσμο, για να φτιάξουν το τείχος, που θα κρατούσε τους μικροσκοπικούς στρατιώτες μακριά.

Έτσι και έγινε: όλοι μαζί, δράκοι, δράκαινες, δρακάκια, στρώθηκαν στη δουλειά και ύψωσαν ένα τείχος όσο ψηλό χρειαζόταν, ώστε να μην μπορούν τα μικροσκοπικά στρατιωτάκια να εισβάλουν στη χώρα τους.

Ο Μικρούλης Δράκος ανέβηκε – πιο εύκολα τώρα – πάνω στον στύλο της ηλεκτρικής, έριξε με το σχοινί το καλάθι που είχε κρεμάσει στον ώμο του ανεβαίνοντας, του έβαλαν μέσα όσες προμήθειες χρειαζόταν και μια κουβερτούλα για το βράδυ και ταχτοποιήθηκε. Έτσι ενισχυμένος, άρχισε να κρατάει караούλι.

Όταν έβλεπε ένα νέο κύμα ξένων στρατιωτών να έρχεται, πατούσε τη δυνατή σφυριξιά του και αμέσως όλοι άκουγαν, έμπαιναν στα δρακόσπιτά τους, ενώ οι δρακοστρατιώτες μαζεύονταν πάνω στο τείχος τους και έριχναν δηλητηριώδη καυτά νερά πάνω τους, αναγκάζοντάς τους να φεύγουν μακριά.

Έτσι η κοινωνία των Καλών Δράκων απαλλάχτηκε από τον ύπουλο εχθρό και έζησε ελεύθερη, χωρίς φόβο, ενωμένη και χαρούμενη, και ζει μέχρι σήμερα όπως δεν έζησε ποτέ.

Όσο για τον Μικρούλη Δράκο, τώρα πια είχε μεγάλο σεβασμό, γιατί δεν ήταν απλά ένας ήρωας που έκανε ένα κατόρθωμα, αλλά γιατί το κατόρθωμά του αυτό έσωσε την κοινωνία των Καλών Δράκων.